

zu Worte kommen, so spricht der Prorektor als Rektor und der Rektor als Professor". Niet aldus ten onzent. Wat aan Straatsburg's Hoogeschool door rector en prorektor *tezamen* pleegt te geschieden, wat aan de meeste academies in ons land op verschillende tijdstippen plaats vindt, dat is aan onze Vrije Universiteit, gelijk ook bij haar roemrijke zuster in het Noorden, de tweeledige taak, die haar heengaande rector in één zelfde ure te vervullen heeft, de taak om als *hoogleeraar* het woord te voeren en als *rector*. Als *rector* wordt hij geroepen, een overzicht te geven van de lotgevallen onzer Hoogeschool in het jaar dat voorbijging; als *hoogleeraar* is het zijn plicht, uit de tresoren der hem toebetrouwde wetenschappen iets van datgene te toonen, dat ook buiten den engen kring der vakgenooten belangstelling wekken kan.

Dat tot dusver eene zoodanige combinatie van twee heterogene zaken aan ééne van beide schade heeft veroorzaakt, zou ik reeds uit hoffelijkheid tegenover mijne voorgangers niet durven beweren; dat ze het op den duur wel zal doen, en met name, bij uitbreiding onzer Universiteit en daarmee gepaarde vermeerdering der administratieve besognes, de „fata” tegenover de rede niet tot hun recht zullen kunnen komen, schijnt mij reeds op grond van eigen ervaring ontwijfelbaar. Wellicht worden daardoor de gezaghebbers onder ons genoopt, verandering der bestaande regeling te overwegen, en zal reeds mijn opvolger van die overweging de vrucht kunnen genieten; ik echter wil trachten, aan mijn tweeledigen plicht zoo goed mogelijk te voldoen, door U, vóór ik de lotgevallen onzer Universiteit meedeel in het afgelopen jaar, enkele oogenblikken te wijzen op een van de meest belangrijke punten binnen het gebied mijner wetenschap: de beteekenis van het Oosten voor de klassieke oudheid.